

него момъкът, а отъ пояса му се подава шарено пошче. Попипалъ се Глупчо: на неговия поясъ нѣма пошче.

— Майчице, загубихъ се! — пошепналъ той, па отишгълъ при момъка и го попиталъ:

— Абе байо, това пошче да не е било загубено, че да си го намѣрилъ?

— Не съмъ го намѣрилъ. Мое си е.

— Ами ти ли го запъха на пояса си?

— Азъ ами, чева не си ти.

— Хубава работа! Щомъ като е тѣй ти си тогава азъ. Ами азъ кой съмъ?

— Кой си ти ли? — очудилъ се момъка. — Тебе, байно, май-множко сж те калесали. Хортувашъ като пиянъ. Какво искашъ?

— Казвамъ, че ти си Глупчо, ами азъ тогава кой съмъ?

Момъкътъ го шляпналъ по бузата.

— Олеле, тичайте бре хора, пребиха ме! — развикалъ се Глупчо.

Дотърчали сватбаритѣ, разтървали ги. Струпали се край Глупча и взели да го разпитватъ:

— Какво има бе, какво е станало?

